

Generalsekretær Marks-Jørgensen:

Sprede Minder om gamle Dages Trænere og Kuske.

Paa faa Omraader har Forandringen gennem Aarene indenfor Travsportens Verden været saa gennemgribende som indenfor Trænerstanden, og Aarbogen har derfor ment det at være af Interesse for Læserne at høre lidt om Trænerne fra gamle Dage.

Af visse Aarsager kan jeg ikke tale med om de ældste Tider. Mine første Erindringer er fra Slutningen af Halvfemsene og Begyndelsen af dette Aarhundrede, da jeg som en Slags privilegeret Vagabond vandrede rundt paa Baanen og i Staldene, nok en lille Krukke, men med lange Øren. Men alligevel — det er jo et Stykke Tid, og det er et broget Billedgalleri og en babyionisk Sprogforvirring, der viser sig for Øjet og lyder for Øret, naar jeg tænker tilbage. Engelsk, Tysk, Hollandsk, Polsk, Rumænsk, Ungarsk, Czechisk, Italiensk — ikke at tale om en Række ubeskrivelige Amerikaner dialekter — summer for Øret, sjældent i det rene Sprog, men nærmest i, hvad man i gamle Dage kaldte »Beridersprog« eller »Cirkussprog«, Blandinger af alle de Sprog, som det færende Folk paa sine Rejser havde maattet benytte sig af og som nu uopherligt trængte sig paa, naar man skulde gøre sig forstaaelig her i det høje Nord!

Da Travsporten begyndte her i Danmark, maatte man med Hensyn til Kuske hjælpe sig, som man kunde. En stor Del af Hesteejerne kørte naturligvis selv, hvilket de som Landmænd eller Forretningsfolk jo var vant til; en Del anvendte deres Forretningskuske, og nogle af disse blev hængende ved Faget; men en Del kom ogsaa hertil fra Udlandet, for det meste sammen med de importerede Heste, og slog sig ned med det samme. De havde som Regel været Staldmænd derhjemme fra; ikke saa faa af dem havde været Jockeys i Galopstalde, men var blevet for tunge i Sadelen og havde derfor slaaet sig paa Travet, og disse var bestemt ikke de ringeste. De havde haft med Heste at gøre hele deres Liv og forstod tilbunds det gamle Ord: »Halvdelen af Løbet vindes i Stalden«, saa den egentlige Køreteknik stod i anden Række, medens Fodringen, Pasningen, Hovplejen og Motioneringen var Hovedsagen. Et ikke ringe Kontingent af de første Travkuske hernede var iøvrigt Nordmænd, der kom ned sammen med de smaa norske Heste, der dannede Hovedparten af den ældste Traverbestand, men ellers kom de fleste via Tyskland.

Min første helt klare Traverindring knytter sig til tre Personer, en Træner, en lille Pige og en Kontrollør, og det maa have været en Gang i Slutningen af Halvfemsene. Træneren var den amerikanske Neger *Johnstone*, sin Tids Championtræner og en særlig Attraktion, fordi han var sort; han var naturligvis min udkaarne Helt, og denne Følelse deltes ganske af en Travkammerat, jeg havde, en lille, sorthaaret Pige, der mødte lige saa troligt til Løbene som jeg selv; det var for Resten nuværende Fru Dr. Dida Dederding,

G A M L E W A R D E N til Av!

Henvendelse til Ejeren

WILLY HANSEN

Telefon Central 6903. Palæ 6903. Ordруп 6903

Datter af Fabrikant H. C. Hansen, senere Banens største Hestejer. Vi plejede at sidde paa det rødmaalede Trægelænder lige over for det daværende Dommertaarn, »Paraplyen«, og en Dag, da Negeren efter en knaldaard Opløbskamp susede forrest gennem Maal, satte vi i vor Begjæring et saa skingrende Dobbeltlyl op, at Hesten sprang for ham — det paastod han i hvert Fald, og jeg har senere hørt Paastanden blive gentaget flere Gange, altsaa ikke af Negeren og om mig, men af andre Kuske og om andre uvorne Unger; Døden skal jo nu engang have en Aarsag, og Aarsagen er *aldrig* Kusken selv — husk det! Hvorom alting er, saa sprang Hesten, og efter et Øjeblik's Konfiance med min Gamle ovre ved »Paraplyen« kom Kontrolløren, Tandrup, styrende lige over imod mig. Han havde før været Opdagelsesbejant, havde et Par stikkende, skarpe Øjne og kunde se rigtig ond ud, naar det stak ham; men jeg var nu aldrig bange for ham, fordi jeg kendte ham saa godt hjemme fra Kontoret. Da han nu spirede løs paa mig, blev jeg derfor frejdigt siddende; men Dida maa øjensynlig allerede dengang have haft den specielt kvindelige Intuition godt udviklet, for hun rendte sin Vej, og det var klogt af hende, for et Øjeblik efter sad der en Lussing, saa jeg drattede ned af Gelænderet, og tre Søndage i Træk fik jeg ikke Lov at komme til Travløb. Nej, Johnstone skal jeg aldrig glemme!

Forøvrigt var han en ejegod Mand, der holdt meget af Børn, og mange Gange har jeg siddet ved Siden af ham, naar han kørte Træningssture paa Landevejen. Tale med ham kunde jeg ikke, for han snakkede kun Engelsk; men det gik helt godt endda. Han lærte aldrig Dansk, og man sagde om ham, at naar han kom op i Restaurationen og skulde bestille sig noget Maad, haledes han sin Bibel op af Lommen, (han var ivrig Metodist), og stavede sig frem ved Hjælp af den. Pragfuld saa han ud, naar han kom op gennem Opløbet med de store, hvide Trænder skinnende i Sollyset; intet Under, at de var hvide som Sne, thi de blev børstet — vistnok flere Gange om Dagen — i Cigaraske. Johnstone var stærk Ryger, og han medførte altid et Glas, hvori han slog Asken af Cigarene for saa at bruge den som Tandpulver.

Det er om Johnstone, at Historen gaar om Hesten, der døde før Maal. Han kørte en Hest, der hed »Hansk«, og umiddelbart efter at Hesten var gaaet gennem Maal som Vinder, styrtede den død oppe i Opløbssvinget, men havde løbet videre som en halshugget Høne, medens han bar den oppe i Linerne.

Særlig godt erindrer jeg ogsaa *Gregor*, en lille Tykkert, der kom fra Tyskland og snakkede det besynderligste Tungemaal i denne Verden. »Atlet-Wilhelm« blev han kaldt, fordi han var saa umanerlig stærk, og selv da han blev en gammel Mand og sad i en Rullestol, lam i hele Underkroppen, var hans Armmuskler saa haarde som Jern. Noget af det vigtigste Udstyr i hans Stald var et Par Kuglestrænger, med hvilke han gjorde Sten mange Gange om Dagen, og han antog ikke en Staldmand, som ikke kunde stemme Kuglerne op et vist Antal Gange.

Naar Gregor kørte gamle »Gamby«, stod Munden ikke stille paa ham. Man hørte hans »Hop-hop-hop-hop« fra Start til Maal, og hverken Bødder eller Udstædning hjalp paa ham. En Gang stod han i alvorlig Fare for streng Straf, idet han var bleven diskvalificeret med en Hest, og saa paastodes det, at han havde rakt Tunge af Dommerne. Han blev kaldt op og foreholdt sin

stemme Synd, men svarede: »Jaj ikke Dunge? Najnaji, Hr. Dommer; jaj vere so sikker po den Løb, at jaj sidde und schlikke maj om Munden efter det. Men rikke Dunge? Naj, aldrig!« Saa slap han!

En anden Gang havde han vundet et stort Løb, der bl. a. var doteret med et rent Bædekar af en Ærespremie, en »Humpen«, som Tyskerne kalder det. Da han skulde fotografæres efter Løbet, kaldte han fra Sulkryen efter Ejeren og raabte: »Aber Hr. N... doch! Sie müssen Sie doch fotografieren lassen, so mit den Humpen hier voran«, men fik som Svar i alt Folkets Prahør: »Sie kan sich seg' selv fotografieren lassen — med Gumpen foran.«

Folk som Johnstone og Gregor hørte til den gamle Skole, hvad Træningen angik. De var dygtige Kuske; men størst Vægt lagde de paa Staldarbejdet. Fodringen, Hovplejen og Pasningen var det vigtigste, og dertil kom saa det moderate, timelange Motionsarbejde paa Bane eller Landevej, og efter hvert Løb, naar Hesten var gnedet af og havde faaet Dækken paa, blev den trukket mindst en halv Time, saa den langsomt faldt til Ro igen. Det gjaldt alle Heste uden Undtagelse, idet de erklærede det at være ganske forkasteligt at lade Hesten staa med sitrende Lemmer og anstrengt Aandedræt inde i Boksen og indaande Halmstøv og Ammoniakdunst. Dette med at trække Hestene længe efter Løbet blev ogsaa holdt meget i Hævd senere hen i Tiden, f. Eks. af Joe May, Franz Smrcka og — navnlig — Jul. Pajonek. Herom nedenfor.

The Trænere fra de gamle Dage, som jeg kun husker meget dunkelt, er *Som Bunting*, *Rob. Way* og *Wheelock*; jeg mindes kun, at Wheelock lignede en Del efter N. J. Koster. Men et Par Smaating har jeg senere hørt om dem.

Bunting kom fra Amerika med den berømte »Princess Earl«, der tilhørte ru afdøde W. Bluhme og som vakte Furor paa baade danske og tyske Baner. Bluhme paastod selv, at for at holde Hesten i Træning var der bleven anlagt en Traverbane paa Damperen; men det skal nok have været en mild Overdrivelse.

Bunting, Way og Wheelock indførte Heat-Arbejdet, men dog ikke med hurtige Heats. Deres Heats gik aldrig saa hurtigt som Hesten kunde løbe, men altid et Par Sekunder langsommere; allerhøjest tillod de en Speed paa et Par Hundrede Meter i et enkelt Heat.

Wheelock var meget altholdt af Staldfolkene, fordi han tog sig saa varmt af dem; men hans Omhu kunde engang imellem give sig besynderlige Udslag. Saaledes oplevede man et Aar det Særsyn at se samtlige Staldfolk optræde i Laksko; det var Wheelock, der havde faaet fat paa et Parti Fodløj og nu delte ud med rund Haand. En Vinter havde han anskaffet Skøjter til hele Besætningen af Staldfolk og førte selv an nede paa den frosne Kanal, som dengang løb gennem Skoven. Han var Ekspert paa Beslag og Hovpleje, saa det var maaske derfor, at han interesserede sig saa stærkt for Fodbeklædningen.

Til den allerældste Trænerbestand hørte ogsaa *Anton Nielsen*, senere mere kendt som Redaktør *Anton Oksby*. Foruden at være en habil Kusk og Rytter og en glimrende Mand i Stalden sad han inde med en omfattende teoretisk Viden baade om Trav og Galop; og ikke alene var han meget belæst, men han forstod ogsaa at give sine Tanker og Meninger Udtryk. Han skrev en udmærket Pen og blev derfor knyttet til Fagpressen, først »Sportsbladet«, saa »Væddeløbsbladet« og saa »Skandinaviske Væddeløbstidende«, baade som Galop-

og Travjournalist; som Træner stiftede han Trænerforeningen og var dens første Formand, og han var ogsaa i mange Aar Lærer ved Trænerskolen i Staldtjeneste. I det hele taget en mærkelig Personlighed, der nød almindelig Agtelse indenfor alle Hestesportskredse. Han besad ogsaa ualmindelige Sprogkundskaber, og disse gav Anledning til, at han en Overgang maatte optræde som stum Person. Ja, det lyder mærkeligt; men Sagen hang saaledes sammen: Der skulde engang i Travets tidligste Aar være Løb i Odense, og Anton Nielsen var dengang Træner for en Mand, der sendte Hesten deryder. Nu regnedes danske Trænere ikke dengang for saa meget, og for at Publikum skulde tro, at vedkommende Ejer havde Raad til ligesom de andre Hestelejer-Matadorer at holde sig udenlandsk Træner, fik Nielsen Ordre til kun at tale Engelsk; men da Ejeren ikke selv kunde et Ord af dette Sprog, maatte Nielsen tie stille det meste af Tiden!

Anton Nielsen optraadte i sine sidste Aar kun sjældent i Sulkyn, men da som Amatør, og jeg kommer derfor til at tænke paa den mest fremragende Amatør fra de gamle Dage, Handskefabrikant A. T. Bording. Meget gamle Travsportsfolk vil øjeblikkelig spidse Øren, naar de hører dette Navn, og Hestenavnene »Melikoff«, »Dora« og »Mira« kommer dem øjeblikkelig paa Tungen.

Bording trænede selv sine Heste og kørte dem selv i Løb, og han kunde her tage det op med en hvilken som helst Træner. En flit Kusk var han ogsaa, og altid kørte han med lysegule Handsker — han havde jo nemt til dem! Meget Bifald høstede han for sin glimrende Kørsel; men slemt blev han ogsaa raket til engang imellem. Dengang laa Staldene i det sydøstlige Hjørne, hvor der nu er Tilskuerplads og Parkering, og naar der blev kørt ud efter Løbet, passerede Kusken gennem Laagen lige over for Dommertaarnet og forbi den gamle, lave Musiktribune, dér, hvor der nu er Passage mellem Totalisatoren og Sædtepladsribunen. Og saa blev der kørt efter Rekordsystemet, d. v. s. at Hestene fik Tillæg efter, hvor hurtigt de havde løbet. Det var et godt System, men det var ogsaa et farligt System; thi det medførte, at paa rigtig skidne Regnvejrsdage, hvor Banen var foddøbt Zelte, mødte alle de bedste og hurtigste Heste op, medens de som Regel blev i Stalden, naar det var godt Vejr og de dyrebare Sekunder var i Fare. Og kom de gode Heste endelig ud, kunde man være sikker paa, at der blev kørt med haarfín Beregning, om det kunde betale sig at vinde. »Rekordrygt« kaldtes det indtil 1912, da Systemet blev afløst af det nugældende Pengesystem; men Nutiden vilde have benævnt Fænomenet med et andet og knapt saa smagfuldt Ord. Hvorledes man ligefrem tog denne Rekordrygt med i Beregningen og regnede den at være et dagligdags og uomgængeligt Fænomen, fremgaar bl. a. af følgende lille Ting. Vittighedsbladet »Klods-Hans« havde engang udskrevet en Konkurrence, hvor det gjaldt om at sætte de mest kendte Firma-Forkortelser i rammenne Ord, og Prisen blev vundet af en Indsender, som havde omsat Det Danske Travelskabs velkendte Forkortelse »D. T. S.« til »De Trænere Snyder« og »Daleren Tilbage Satangalemig«.

Naa, men Bording havde særligt Ry for at lide af Rekordangst, saa naar han med »Dora« eller »Mira« kørte tilbage til Stalden, maatte han døje mere end de fleste i Rehning af Skældord, Forbandelser, truende Krynæver og løftede Spadserestokke; men det prellede altsammen af paa hans uforstyrre-

lige Ro. Men pudset blev han dog engang. Han var ude med »Dora« og var ganske overlegen; han kunde let vinde uden at slaa Rekord. Saa stillede to Trænere sig op nede ved Opløbsvinget, som altsaa dengang laa lige ved Staldene, og da Bording kom sejende forbi, klikkede den ene af dem demonstrativt med sit Væddeløbsur og sagde til Kollegaen, men saa høj, at Bording ikke kunde undgaa at høre det: »1:40!« Bording fortalte mig selv mange Aar efter, at da han hørte disse magiske Ord, blev hans Arme fuldstændig lamme; han kørte selv med Ur og vidste inderst inde, at det ikke gik hurtigere end 1:50, men Rædslen for at faa en ødelæggende Rekord slog i den Grad ned i ham, at han ikke kunde formaa sig selv til at køre Hesten videre. Han stoppede simpelthen op og lod de andre passere sig. Men de to Trænere maatte i lang Tid derefter holde sig i Skjul, naar Bording var i Nærheden!

Fra en noget senere Tid er de to Matadorer Joe May og Franz Smrcka; de havde deres store Periode fra omkring 1905 og til op mod første Verdenskrig; May som Træner for Stald Mauritzen og Smrcka som Træner for den svenske Stald Mr. Fogg og Stald Henrik Hansen, og større Modsetninger end disse to Trænere kunde ikke tænkes.

May var en middelhøj, tæbygget Mand med det typiske Hesteansigt, som man ofte træffer hos Folk, der hele deres Liv har levet i en Stald, navnlig Cirkusfolk, glattræget, koldt og roligt. Aldrig saa man hans Ansigt fortrækkes; kun Underkæben flyttede sig altid frem og tilbage med en gummende Bevægelse; Stemmen naaede aldrig længere end til Læberne. Han kom fra England og sagde selv, at han var Amerikaner; men hans Uvenner paastod, at han var Tysker, og kaldte ham altid »Max und Moritz«. Smrcka var høj, mager, gustengul og med kulsort, (sikkert sværte), Overskæg, altid ivrig, nervøs og gestikulerende, og ogsaa hans Underkæbe var altid i Bevægelse, fordi den altid manøvrerede med en lang Cigar. Han røg ustandseligt og lagde knap nok Cigaren fra sig, naar han skulde køre i Løb; men til Forskel fra en anden Træner af senere Dato, hvem ogsaa Cigaren siges at være uundværlig, skal det udtrykkeligt nævnes, at Smrcka's Cigar altid var *teendt*, og han ramlede ustandselig sammen med gamle Forvalter Sønderby, der som stiv, gammel Militær hang i Reglementet og rasede imod Tobaksrygning i Staldene. Smrcka var Ungarer.

Gang paa Gang saa man disse to komme susende op mod Maal, den rød- og hvidstribede og den rød- og gulstribede; Joe May saa kold som en Isklump, og uden at de stramt holdte Tøjler saa meget som et Sekund kom ud af Retningen, og Smrcka som et flammende Lyn, gestikulerende, hoppende i Sædet, regerende med Arme og Ben og med Linerne løse og vittende. Det var ejendommeligt og paa en Maade pragtfuldt at se! Hver for sig var de glimrende Kuske og Trænere, men deres Kørselsmetoder var uægtelig vidt forskellige.

Haarde Mænd var de begge i deres Stald, men May var vel nok den skrappeste. Kold og afmaalt som han selv var var hele hans Maade at træne paa. Han stillede Kl. 6 præcis hver Morgen i Stalden, og Gud naade Staldfolkene, hvis de ikke var paa Pletten og alt var pudset og pænt; hans Blik alene frys dem til Is som han selv. Hver Hest fik daglig tre Kvarter til en Times langscmt Arbejde paa Bane eller Landevej, afsluttende med et hurtigt Heat, og

Linerne holdtes altid spændt som Violinstrengene. Intet Under derfor, at alle hans Heste var saa haarde i Munden som Læder. Havde han vundet eller tabt, om det saa var et Derby, intet kunde faa ham ud af Ligevægt, og kun en Gang mindes jeg at have hørt ham rulle sig ud til noget udover det sædvanlige. Det var dengang, da Mays »Figaro« og Pajonecks »Tramp Girl« var ivrige Konkurrenter, men hvor det samtidig gjaldt om at spare paa de dyre Sekunder. Gud og Hvermand vidste, at »Tramp Girl« kunde løbe stærkt, og en skønne Dag, da Hoppen allerede havde været ude en Gang og sejret i det langsomme Løb og nu skulde optræde i sit sædvanlige Tilleggsnummer og blive Nr. 2 i den hurtige Klasse, pillede Bestyreren Pajoneck ned af Sulkyn og satte hans værste Uven, den svenske Bygmester og udmærkede Kusk B. Gust. Olander op som Protestkusk. Olander satte sig op, som han gik og stod, i almindeligt Jakketøj og med Kraven slaet op om Ørene, og aldrig har jeg set noget saa nervøst som Pajoneck, medens Løbet stod paa. »Tramp Girl« sejrede med »Figaro« som Nr. 2, kørt af Joe May; men da Rekorden blev regnet ud, havde hun sejret paa 1:36, et Sekund langsommere end i det foregående Løb. Pajoneck slog et Latterhyl op, som kunde høres til Charlottenlund Station, og Olander rasede vildt og paastod, at Sekretæren havde sammensvoret sig med Pajoneck og ladet Uret gaa for langsomt; han mente selv at have kørt mindst 1:32. Paa Vejen over til Staldene mødte jeg saa Joe May, der vilde over i Taarnet for at høre, hvor stærkt det var gaaet. »1:36« svarede jeg, og da kom der for første Gang Liv i Mays Ansigt; han skar en grusom Grimasse, og jeg kunde virkelig høre ham sige: »Saa for Satan; saa skulde jeg blot have kørt til med »Figaro«! Det er den længste Sætning, jeg nogensinde hørte ham udtale, bortset fra hans Aarsberetninger i Trænerforeningen. Men forøvrigt virkede det med Protestkusken alligevel; thi Kors, hvor baade »Tramp Girl« og »Figaro« kunde løbe Dagen efter!

Joe Mays Kulde og Ro var imidlertid kun tilsyneladende; thi inderst inde var han frygtelig nervøs, ja, nærmest hypernervøs; overtroisk var han ogsaa som faa. Det blev da ogsaa et Nervesammenbrud, der gjorde Ende paa hans Liv.

Han var i det hele velholdt af alle og havde vist egentlig kun een Uven, nemlig gamle Wilhelm Gregor. De to kunde ikke taale at se hinanden, og det var Syn for Guder, naar de mødtes paa deres Vej, idet de gebærdede sig nøjagtigt som Johs. V. Jensen fortæller det om to Stenaldermænd. De veg ud fra hinanden og passerede hinanden sidelæns og med ond skulende Blikke; først naar de var kommet et godt Stykke fra hinanden, vendte de Ryggen til, men skulde med Mellemrum tilbage over Skulderen, som om de hver for sig ventede et Overfald. Men de mælede aldrig et Ord til hinanden, hverken ond eller godt, og det kom aldrig til Haandgribeligheder; men mærkeligt saa det ud.

Ogsaa Smrcka var som nævnt en haard Mand i Stalden, men her som i Løbiller, ivrig og altid i Højspænding. Ogsaa han lagde Vægt paa det langvarige Banc- og Landevejsarbejde, men kørte betydeligt flere hurtige Heats med sine Heste end Joe May; han kunde simpelthen ikke lade være! Han fik Ord for at være en haard Kusk og maatte en Overgang døje en langvarig Udelukkelse derfor, skønt det egentlig var ret ufortjent. Rygtet fortalte, at han havde haft en Jernpisk med i Løbet og slaet Hesten med den, men kastet den fra sig

før Opløb. Der blev søgt paa Aastedet, og der fandtes ogsaa en Stump Jernkæde med en Karabinhage i Enden; Smrcka hævdede selv, at han ikke havde slaet Hesten, men blot raslet med Kæden, og der var heller ikke nogen, der havde observeret direkte Brug af den; men en Udelukkesdom fik han alligevel. Et Par Gange senere kørte han med en Svedskraber i Stedet for Pisk og lod den knitre og brage for at muntre Hesten op; han havde udtrykkeligt taget det skinnende Metalbaand og ladet det polere ekstra inden Løbet, saa alle og enhver kunde se, at han ikke brugte det til at slaa med. Straffe ham for Brugen kunde man altsaa ikke; men det blev saa forbudt at anvende andet end reglementeret Pisk.

Til Tider kunde han være ganske hysterisk; men specielt een Gang gik det til Yderligheder. Det var en Løbedag, vistnok med 8 Løb; de to første vandtes af andre Trænere; men saa tog Smrcka fat og hentede sig 5 Løb i Træk til Stald Henrik Hansen. Sidste Løb mislykkedes imidlertid, og han skal have været ganske og aldeles ude af Kasketten, da han kom tilbage i Stalden, fordi han ikke havde vundet det med.

De to gode Kolleger, ivrige Modstandere og store Modsetninger døde omtrent samtidig, i hvert Fald indenfor én og samme Sæson. Det var mærkeligt, da næste Sæson begyndte, og man ikke saa de to karakteristiske Skikkelser i Sulkyn; det var, som om en helt ny Tid var oprunden!

Endelig kan jeg ikke undgaa at nævne *Julius Pajoneck*; thi skønt han paa Sæt og Vis virkede op til Nutiden, hørte han dog ogsaa til de Gamle, idet han begyndte her i Danmark i Halvtsemserne, oprindelig som Træner for den russiske Travmatador Fyrst Sturza. Pajoneck var et typisk Eksempel paa det færende Folks Internationalitet. Af Fødsel var han vistnok Pommeraner; den første Tid af sit Liv levede han i Rumænien, og siden gik han til Amerika; han blev dansk Borger, men kom tilsidst til at bo i Tyskland; hans Hustru var Engländerinde og hans Søn Harry var født i Sverige.

Hvad Pajoneck har betydet for dansk Travsport og dansk Traveravl er simpelthen ikke til at sige; kun kan det fastslås, at hvis ikke han havde været, havde Danmark aldrig faaet sin Blomstringstid, thi han bragte baade de bedste Væddeløbere og de bedste Hingste hertil. Lad mig blot i Flæng nævne »Shedd Wilkes«, »Gratorah«, »Jenny Wilton«, »Tramp Girl«, »Dreamer Boy«, »Cortella«, »Worthy T.« og »Colonel Foote« for at tage Eksempler fra den ældste og til den nyere Tid. Han indførte ogsaa de nyeste Modeller af Væddeløbskøretøjer og de nyeste Metoder med Hensyn til Beslag, Gamachering og Afbalancering. Han havde Held med sig, sagde man; men langt den største Halvdel af hans Succes skrev sig fra slidsomt og samvittighedsfuldt Arbejde. Han var altid vaagen, gjorde altid sine lagtagelser og greb sjældent fejl, det være sig i Løbene som i Avlen. Moderne Avsprincipper eller Arvelighedsteorier kendte han intet til; men han brugte altid fejlfri Indvider af god Stamme og helst med Præstation; men navnlig lagde han Vægt paa passende Størrelse og ren Aktion. »En Traver skal kunne trave«, sagde han altid, »og den maa aldrig have for høj eller for lav Aktion. Skal I parre sammen, saa par høj Aktion med lav Aktion, men aldrig to med høj eller to med lav Aktion.« Et glimrende Princip!

I hans Stald gik alt efter en Snor og paa Klokketset, Fodring, Morgenarbejde, Vanding, Hvileid, Aftenfodring etc., og i Hviletiden for Hestene

var Stalden hermetisk lukket for alle og enhver. Paa Løbedage laa alt fremme som paa en Præsenterbakke, og en uomgængelig Regel var det, at hver Hest blev trukket mindst en halv Time ude paa Bernhardsvej efter at have løbet og være bleven gnedet grundigt af; han kunde have baade 3 og 4 Heste gaende derude paa een Gang.

Men hans Heste gik da ogsaa altid rent, var aldrig syge, kunde staa de haardeste Løb igennem og endda efter Løbskarrieren heroppe blive solgt for gode Priser til Udlandet, i de første Aar altid til Prince Smith i Berlin. Og han vidste præcis, hvor det til enhver Tid bedste og for danske Forhold bedst egnede Materiale var at finde. Da der blev skiftet om fra Rekordsystem til Pengesystem, fik han fat paa den eneste Hest i hele Europa, der kunde drage Fordel af Overgangstiden, den kæmpemæssige, røde Hollænder »Dwina«, der saa rendte med alle de hurtige Løb og bevrkede, at hans Uvener i de fornaaende Kredse formedelt en ravgal Fortolkning af Reglementet fik sat en Stopper for den, saa den maatte sælges igen.

Hans Træningsmetode var det lange Tempoarbejde med enkelte hurtige Heats og en enkelt *full speed* over ikke for lang Distance; som Kusk var han en anerkendt Dygtighed, men ikke noget Fænomen. Han havde her som altid et vaagent Øje for den øjeblikkelige Chance og forstod at udnytte den; men han drev aldrig sine Heste haardt og behøvede det heller ikke; thi han havde en Føling med sin Hest som faa har haft det.

Hans Sukces skyldtes som nævnt i høj Grad Flid og utrætteligt Arbejde, og ikke mindst forstod han den Kunst at studere hver enkelt af sine Heste tilbunds og lære dens Ejendommeligheder at kende. Tilsyneladende kørte han altid ens, med skæve Linier, d.v.s. den højre Linie hævet og den venstre lavt nede, og hans mest virkningsfulde Fremdrivelsesmiddel var en rytmisk op- og nedadgaende Bevægelse med Linerne; han var vist ogsaa den første, der spændte en Sulky skævt for; Hjulene stod aldrig lige paa Jorden. Men han kunde afbalancere hver eneste Hest, saa den løb rent som et Klokkværk, altid med godt Afskub og med ret høj, men alligevel fremgribende Foraktion, og saa var der til enhver Tid Forbindelse mellem ham og Hesten; de forstod hinanden.

Hvor ivrigt han studerede sine Hestes Ejendommeligheder, og hvilke underlige Resultater han til Tider kunne komme til, skal jeg blot give et enkelt Eksempel paa.

En af hans sidste Heste var den lynhurtige Amerikaner »Calumet Butler«, der ogsaa løb heroppe i et af de verdensberømte Travmesterskaber. Pajoncek boede dengang i Hamburg og trænede den paa Farnsenbanen, saa han talte altid Tysk i den Periode. Han arbejdede med Hesten, og han sled i det med den, og han klappede den, og han baade talte godt til den og skældte den ud, naar han var ude med den; men der vilde ikke komme rigtig Kontakt mellem de to. Men saa en Dag kom det, og han fortalte mig det selv, omtrent med følgende Ord:

»Jeg kerte med den Beste, og jeg skældte ham ud for Schlingel og Dovenkrop, der kostede mig saa dire Penger og ikke vilde trække noget, og saa piudselig saa udbrød jeg: »Go ahead, you damned scoundrel« — og saa gik hani *Han forstod naturligvis ikke Tysk, fordi hanovre fra Amerika havde*

været vant til kun at høre Engelsk! Nu taler jeg kun Engelsk til ham, og nu kan han lebe lige saa stærkt som den »Walter Dear«.

Jeg overlader til andre og klogere Mænd end jeg selv at danne sig nogen Mening om, hvorvidt Pajoncek havde Ret; men jeg er nær ved at tro, at han som sædvanlig ikke tog meget fejl, naar det gjaldt Travhestene!

Ja, der lod sig fortælle meget mere om mange andre fra de svundne Tider; men med Pajoncek er vi allerede langt fremme i Tiden. Maa ske en anden Gang!

